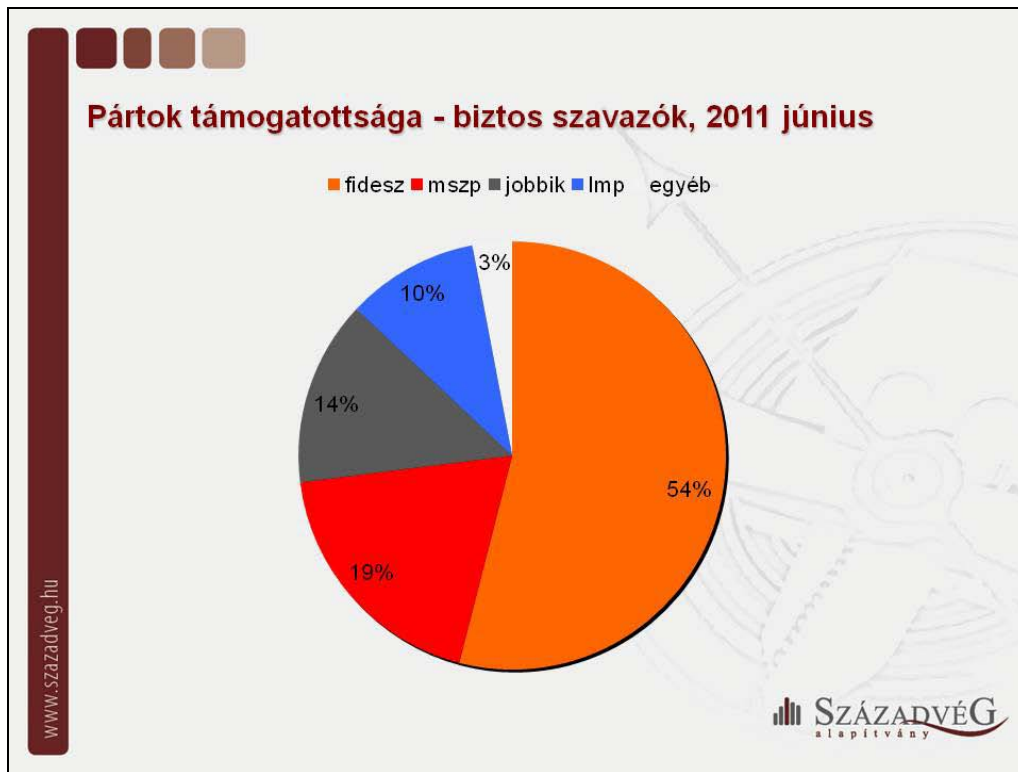

Egymás ellenében - a valódi baloldali alternatíva hiánya

Kétharmados parlamenti Fidesz többség

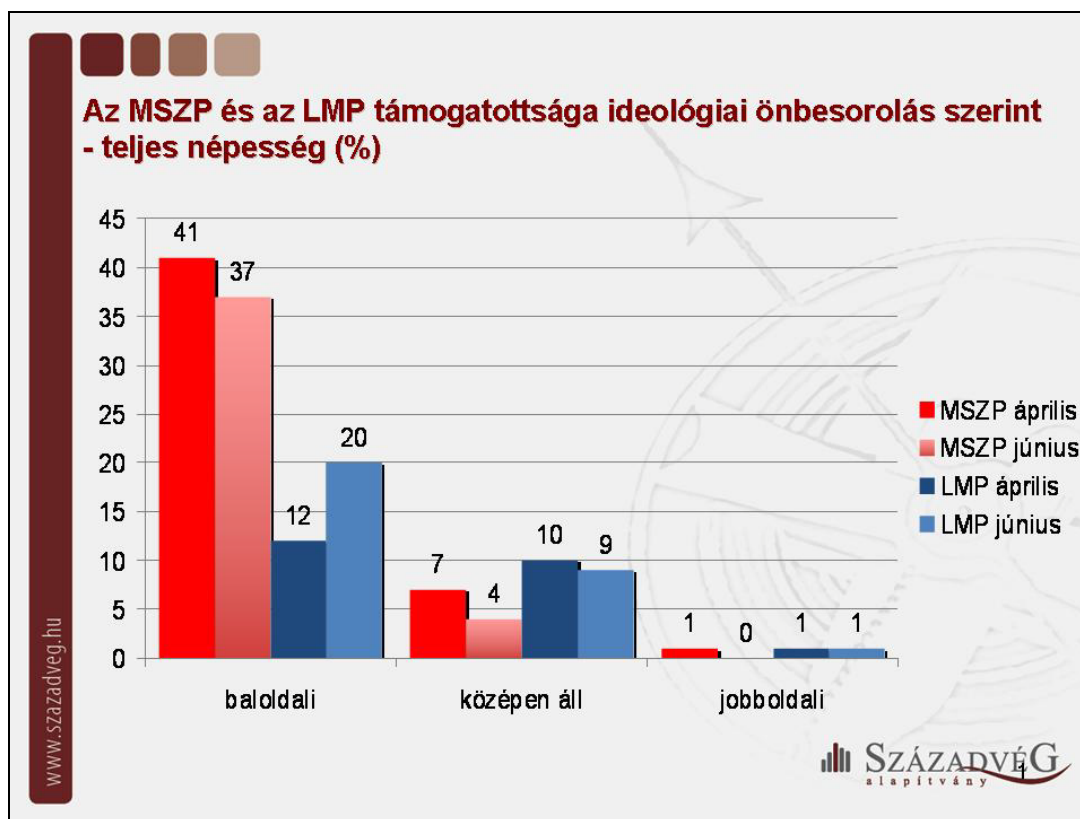
A Századvég Alapítvány mint minden hónapban, 2011 júniusában is elvégezte szokásos közvélemény-kutatását. Eszerint a Fidesz-KDNP támogatottsága a teljes népesség körében 33 százalékon áll, az MSZP ebben a körben 10 százalékos támogatottságot tud felmutatni, míg a kisebb ellenzéki pártokra (LMP, Jobbik) a megkérdezettek egyaránt 8 százaléka adná szavazatát azzal a megkötéssel, hogy az LMP támogatottsága kissé emelkedett a megelőző hónapokhoz képest.

A biztos szavazó pártválasztók között a kormánypártok jelenleg 54 százalékon, a szocialisták 19 százalékon állnak, míg a választásukban biztos szavazók 14 százaléka adná voksát a Jobbikra, 10 százaléku pedig az LMP-t juttatná a parlamentbe. Alapvető trendváltásról globális értelemben tehát nem beszélhetünk, hiszen a biztos szavazó pártválasztók körében még mindig jelentős, majd háromszoros a kormánypártok fölénye az MSZP ellenében, ami azt jelenti, hogy egy most esedékes országgyűlési választásokon a Fidesz-KDNP pártszövetség ismételten kétharmados parlamenti felhatalmazást kapna a magyar választópolgároktól.

Átrendeződés a baloldalon

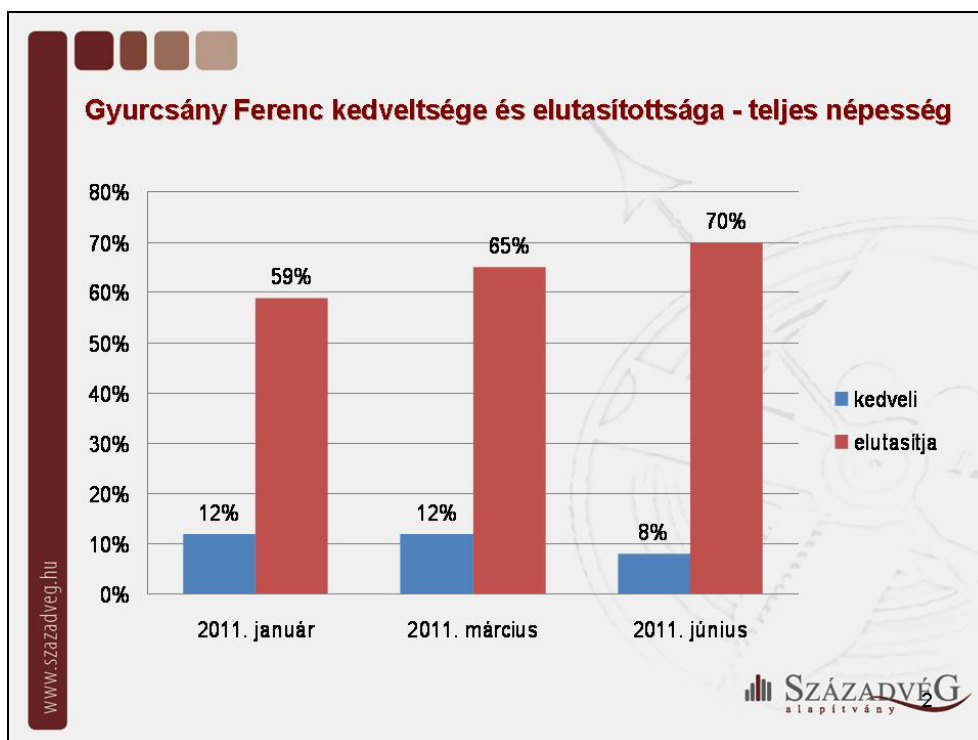
A globális politikai erőter változatlansága mellett azonban a baloldali szavazók körében bizonyos változás figyelhető meg. Vizsgálatunk legfontosabb nívuma, hogy a politikai tér baloldalán átrendeződés zajlik a választópolgárok politikai preferenciáit illetően. A változás jeleként fogható fel, hogy az LMP több fontos területi /demográfiai csoportban is átvette az MSZP korábbi pozícióját, így egyértelműen vezet Budapesten és a 40 év alatti korosztályokban. A fővárosban a teljes népesség majd kéttizede (19 %) támogatja az LMP-t, ezzel szemben a szocialistákra a budapestieknek csak alig több mint egytizede (11%) szavazna. Korosztályi bontásban még látványosabb az LMP előnye, hiszen a 18-29 évesek 23 százaléka szavazna a legkisebb ellenzéki pártra, míg az MSZP-ben csak 3 százalékok bízik, de a 30-39 éves korcsoport esetében is szignifikáns az LMP fölénye 10, illetve 4 százalékos támogatottság mellett. Álláspontunk szerint ez az átrendeződés kizárólag a baloldali szavazópolgárok választói preferenciáiban bekövetkező változásokra vezethető vissza, amelynek legfontosabb okaként a volt miniszterelnök, Gyurcsány Ferenc utóbbi hónapokban megfigyelhető aktivizálódása, s az ebből származó permanens szocialista beháború nevesíthető.

Belharc az MSZP-ben, Gyurcsány aktivizálódása

A választások óta eltelt egy év alatt az MSZP képtelennek bizonyult a megújulásra. Jelenleg a legnagyobb ellenzéki párt nem képes a valódi politikai alternatíva felmutatására, ami persze természetesnek mondható, hiszen egyszerre szenved ideológiai, intellektuális, hitelességi, kompetencia és legfőképpen vezetési válságban. A júniusi előrehozott kongresszus, valamint a Gyurcsány Ferenc vezette Demokratikus Koalíció platform által kikényszerített pártszavazás (pl. közvetlenül válassza-e a párt tagsága az MSZP új elnökét) egyértelműen bebizonyította, hogy a jelenlegi pártvezetés és a volt kormányfő holdudvara közötti mély konfliktusok feloldása lehetetlen. Ez a vezetési válság mutatkozik meg egyértelműen a párt társadalmi támogattságában, amit jóhiszeműen is legfeljebb stagnálásnak minősíthetünk.

Gyurcsány Ferenc persze joggal rója fel az MSZP jelenlegi vezetése számára, hogy ez a mozdulatlanság a párt végét jelentheti, ám arról elfeledkezik a volt kormányfő, hogy személyében ő a mai Magyarország legelutasítottabb politikusa, s így a szocialista párt megújításának talán legnagyobb akadálya. Újboli aktivizálódása óta Gyurcsány elutasítottsága ugyanis hónapról-hónapra nő a választópolgárok körében. Már az év elején is a választópolgárok közel hattizede (59%) jelezte ellenszenvét a szocialista párt korábbi elnökével szemben, ám június felmérésünk szerint az elutasítók aránya markánsan tovább nőtt (70%), minden bizonnyal a szocialista belharcban játszott egyre aktívabb szerepvállalásának köszönhetően.

A Gyurcsány Ferencsel kapcsolatos negatív társadalmi percepció ugyanakkor nem csak az elutasítottság dimenziójában mutatható ki. A Századvég májusi felmérése szerint ugyanis a megkérdezettek elsőprő többsége függesztette volna fel a volt miniszterelnök mentelmi jogát. (Mint ismeretes, 2011 áprilisában a volt miniszterelnök képviselői mentelmi jogának felfüggesztését kérte a parlamenttől a legfőbb ügyész.) A megkérdezettek több mint héttizede (71%) értett egyet azzal az állítással, hogy a parlamentnek fel kell függesztenie a volt kormányfő mentelmi jogát, hogy tisztázhassa magát a sukorói beruházás ügyében, úgy, hogy a magukat „baloldalinak” valló választók körében is többségben voltak azok, akik a mentelmi jog felfüggesztése mellett álltak (52%).

Júniusban publikált másik empirikus kutatásunk is Gyurcsány túlzóan megosztó személyiségére mutat rá. A kutatás tanúsága szerint a választókorúak 55 százaléka semmilyen politikai szerepben nem látná szívesen az aktív nyilvánossághoz nemrég visszatért volt kormányfőt, míg további egyötödük (20%) legfeljebb csak parlamenti képviselőként (ez Gyurcsány Ferenc jelenlegi státusza) tudná elfogadni jelenlétét a politika világában. A választók elenyésző, 6 százaléka látná szívesen újra pártelnökként, miniszterelnökként pedig mindössze 5 százaléka. Emellett megosztottságot gerjesztett a Demokrata Párt megjelenése is. Amennyiben Gyurcsány Ferenc lenne az új erő vezére, a teljes népesség 4 százaléka voksolna rá, elhagyva ezzel az MSZP-t, amelynek támogatottsága szintén a parlamenti bejutás küszöbére esne (6%).

Az adatok egyértelműen bemutatják, hogy a volt kormányfő továbbra sem szabadult meg nagyarányú hitelességi deficitjétől, s amíg ezt a terhet magával hordozza alkalmatlan arra, hogy a baloldal megújítójaként lépjen a politikai porondra. Mindazonáltal látnunk kell azt is, hogy ez a személyi, valamint az MSZP egészére vonatkoztatható hitelességi válság eredményezhette azt, hogy a baloldali szavazói tömbön belül elmozdulások figyelhetők meg az MSZP-től az LMP irányába. A legkisebb ellenzéki párt sem képes továbbra sem – a szocialistákhoz hasonlóan - valódi kormányzati alternatívát nyújtani, hiszen nem tudott a választások óta országos lefedettségű és szervezetszerű pártorganizációként megjelenni. Az azonban politikatörténeti eredményként értelmezhető, hogy 1990 óta most fordul talán először elő, hogy a baloldal megosztottá vált, már nem kizárólag az MSZP felségterülete.